

— Е, виновенъ съмъ... Ти плачешъ, а пъкъ мене като че ли съ ножъ ме удряшъ въ сърцето... Тежко ми е... Тебе би трѣбвало да те прѣбие човѣкъ, а мене, чувашъ ли — жалъ ми е за тебе... Казвай, защо събира тѣзи пари?..

— На мама, на братята...

— На майка си? За какво?

— За мама — кърпичка-а... За татя — чай и чайникъ... той много обича да си закусува съ врѣлъ чай, пъкъ е и полезно за него... той е боленъ... а за братчетата си каскети искахъ...

— И изведнажъ, като си спомни за теглото на майка си, Харлашка не можа да се съдржи и заплака.

Гришка се навъси и замислено се зачеса по тила.

— Чуй, Харлашка, стига!.. Ще намѣря, колкото и да нѣмамъ пари... Дрехата ще си продамъ, а ето и жилетката, — половинъ рубла ще взема за тѣхъ... А ти... такова... прости ми, Харлашка, азъ те съжалихъ тебе... И занаяпрѣдъ не ще те бия, защото ми е жалъ за тебе. А ти почувствувай това!..

И Гришка, съ несвойствена нему любезностъ, покровителствено гладѣше Харлашка по главата.

— Азъ, Харлаша, — казваше той при това, — искахъ да се пошегувамъ само. Ехъ, Харлаша, когато пристигнахъ прѣди три години тука, не бѣхъ по-лошъ отъ тебе; страхливъ и тихъ, като звѣрче въ клѣтка... Сега и се озѣртамъ страховито наоколо... А мене ме

щипятъ, гѣделичкатъ, смѣятъ ми се. Какво не прѣтърпѣхъ, докато не станахъ такъвъ пакостникъ и не започнахъ да давамъ паритѣ си на тѣзи, които ме обиждаха... Вѣрвай ми, не те лъжа. А прѣди това колко миренъ и любезенъ бѣхъ! Нито се закачахъ, нито се биехъ съ нѣкого. Отначало, когато ме доведоха изъ селото ми, азъ даже тжжехъ, жално ми бѣше за мама и за една година не можахъ да привикна, а послѣ отъ удари по зжбитѣ забравихъ за нея. Миналото лѣто тя дойде да ме повиди и не можа да ме познае, — такъвъ пакостникъ бѣхъ станалъ; никакъ не я слушахъ... Тя, майка ми, дори заплака... (Гришка изтри съ ржкавъ сълзитѣ си). Тя умрѣ миналата пролѣтъ. Колко ми е жално за нея! Сега съмъ самъ, като единъ

прѣстъ... И азъ се озлобявамъ, озлобявамъ се като влѣкъ, защото всички около мене ми се сърдятъ. И азъ си мислѣхъ, че отдавна съмъ станалъ зълъ. А прѣди малко, като те чухъ да плачешъ, такава тжга ми обзе душата, че не знаехъ, кждѣ да се дѣна. Станахъ, додохъ при тебе, заприказвахъ и като че ми стана по-леко. Да-а... А за паритѣ — ти не скърби; казвамъ ти, че ще ти ги върна, и ти ще купишъ подарѣци и на баща си, и на майка си, и на твоитѣ братчета...

Лека-полека утихнаха риданията въ гърдитѣ на Харлашка; умората му надви; той склони глава на гърдитѣ си и задрѣма, като стискаше съ ржцѣ своя утѣшителъ Гришка, който сжщо поклима малко и слѣдъ една минута заспа дълбоко наредъ съ своята неотдавнашна жертва върху купа отъ книжни изрѣзки.

Отъ руски прѣведе: П. Михайловъ.